

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **L. J. A. O.,**
nar., bez státní příslušnosti,
bytem ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, č. j. OAM-1008/ZA-ZA11-P05-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění :

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že žalobci se § 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) mezinárodní ochrana neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

2. Žalobce namítá porušení § 2 odst. 1 správního řádu, žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, § 3 správního řádu, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, § 2 odst. 4 správního řádu v souvislosti s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, správní orgán nezjistil všechny rozhodné skutečnosti, rozhodnutí nelze považovat za přesvědčivé, § 50 odst. 4, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 23c zákona o azylu, § 52 správního řádu, žalovaný neprovedl potřebné důkazy, § 23c zákona o azylu a § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl při rozhodování veden. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že mu v zemi nehrozí pronásledování dle § 12 zákona o azylu a vážná újma dle § 14a zákona o azylu, rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný vyvodil nesprávné závěr, žalobce je přesvědčen, že poskytl věrohodnou výpověď, má obavy z návratu do Jordánska z důvodu možného pronásledování z důvodu konverze ke křesťanství. Dle žalovaného je výpověď ohledně jeho konverze nevěrohodná, žalovaný zpochybňuje hrozící nebezpečí. Konverzi pokládá za účelovou a doklad o křtu nevzal jako relevantní důkaz, podklad pro vydání rozhodnutí. Žaloba má však za to, že potvrzení o křtu je nezpochybnitelným dokladem o žalobcově vyznání. Dle žalovaného nemá žalobce o náboženství potřebné znalosti, k tomu žalobce namítá, že se s náboženstvím seznamoval postupně za pomoci své přítelkyně, poté se rozhodl i ke křtu. Nedostatek znalostí neznamená, že by mu v zemi nehrozilo pronásledování jako konvertitovi. Žalovaný nezdůvodnil, proč by dle jeho názoru účelová konverze měla znamenat, že žalobci v zemi nehrozí nebezpečí. Jde přitom o zemi, kde je uplatňováno právo šaría. Jordánská ústava zakazuje diskriminaci z důvodu náboženství, ani podle občanského práva nejsou stanoveny tresty za přestoupení na jinou víru, nicméně zákonům i ústavě je nadřazeno právo šaría, které přestoupit na jinou víru zakazuje. Osoby, které konvertují, jsou považovány za odpadlíky od víry a mají řadu problémů (anulování sňatků, vydědění apod.). To dokládá Informace OAMP pojednávající o situaci křesťanů, konvertitů a respektování svobody vyznání ze strany vlády a dodržování svobody vyznání společností z 27. 8. 2019. Není zřejmé, o co žalovaný opírá své závěry o absenci nebezpečí, když informace OAMP jsou zcela odlišné. Žalobce by nemohl v zemi nadále realizovat svůj vztah s přítelkyní, která je ze Sýrie a rovněž křesťanka, jejich děti by byly považovány za nelegitimní. Žalobce má za to, že dostatečně doložil svou obavu z možného pronásledování. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, zda by v zemi původu v podmínkách práva šaría mohlo být chápáno rozdílně, zda žalobce pouze formálně přijal křest, nebo se jedná o konverzi z přesvědčení. Žalobce by musel svou víru skrývat, to je samo o sobě pronásledováním ve smyslu zákona o azylu (NSS č. j. 9 Azs 39/2019-66). Žalobce má za to, že jeho výpověď byla konzistentní, pouze na základě nedostatečné znalosti věrouky nelze dospět k závěru o účelovosti konverze, předložil doklad o křtu, není jeho povinností dokládat jiné doklady. Rozhodnutí je věcně nesprávné, nezákonné, nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítá, že mu ve vlasti hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, a to nejen v souvislosti s perzekucí státu, ale i rodiny a příbuzných, pokud by konverze vyšla najevo. Obává se násilného jednání ze strany rodiny a obává se o život. Je pravděpodobné, že s důkazem na informace o situaci v zemi nebude policie schopna zasáhnout.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení reaguje na konkrétní okolnosti daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany unést břemeno tvrzení. Současně je však nezbytné, aby výpověď, kterou v rámci tohoto řízení správnímu orgánu předkládá, byla věrohodná. Právě Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

z výpovědi dotyčného správní orgán následně vychází. Žalobce byl v průběhu správního řízení poučen mj. i o povinnosti uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor v průběhu správního řízení, aby jím tvrzené důvody rozvedl v potřebných souvislostech a mohl svá obecná tvrzení konkretizovat. Zjištěnými okolnostmi žalobcova případu se žalovaný zabýval podrobně. Opatřil i dostatek relevantních podkladových informací. Nepominul žalobcem doložené potvrzení o křtu a srozumitelně zdůvodnil své stanovisko k jeho využitelnosti pro účely správního řízení. V rozhodnutí poukázal na účelový postup žalobce zjevně usilujícího o legalizaci pobytu. Povahu tohoto postupu nebyl žalobce schopen vyvrátit dle žalovaného ani v žalobě, naopak s možností účelové konverze argumentačně pracuje jako s jednou z alternativních premis možného pronásledování. Žalobce sice disponuje potvrzením dokládajícím jeho křest, nikoli však základním povědomím o obsahu křesťanské věrouky, k níž dle svého tvrzení přestoupil. Tvrzenou víru samostatně veřejně nepraktikuje ani na zdejším území, neboť neví jak, je schopen se pokřtít. V rozhodnutí jsou popsány jednotlivé nesrovnalosti ve sděleních žalobce. Žalovaný trvá na tom, že žalobce nebyl pronásledován a ani mu v případě návratu do vlasti nehrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů, stejně tak není v jeho případě důvod k obavě ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Žalobcem tvrzená obava z pronásledování pro jeho konverzi ke křesťanství není přesvědčivým zdůvodněním jeho žádosti pro jeho rozporuplnou výpověď. Žalobce si již v době své konverze v červenci 2018 musel být vědom tvrzených důvodů, pro něž svou žádost o mezinárodní ochranu v ČR nakonec podal, požádal o ni však až v situaci hrozící deportace na konci listopadu 2018. Prostý fakt konverze muslima ke křesťanství sám o sobě nemusí být důvodem k udělení mezinárodní ochrany pro riziko neakceptovatelného faktického postihu, jehož se žalobce obává. Vždy je nezbytné vycházet ze situace v příslušném státě a individuálních okolností případu. Správní orgán na základě shromážděných informací o Jordánsku v případě žalobce k závěru o existenci možného rizika pronásledování ani skutečného nebezpečí vážné újmy nedospěl. Rozhodnutí je i ve vztahu k ustanovení § 14a zákona o azylu odůvodněno v potřebném rozsahu a důvody neudělení tohoto typu mezinárodní ochrany jsou z něho dostatečně zřejmé.

4. V replice žalobce uvedl, že není zřejmé, jaká tvrzení měl žalobce podle žalovaného konkretizovat. Shromážděné informace dokládají potíže a diskriminaci konvertitů v Jordánsku. Tuto hrozbu žalovaný pominul, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný nevysvětlil, na základě čeho má za to, že v případě účelové konverze, se kterou přišel žalovaný, žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí. Žalovaný žalobce nařkl z účelové konverze a hodnotil, co by měl vědět o příslušném náboženství, avšak žalobce řádně doložil potvrzení o křtu, které jasně svědčí o přijetí do dané církve, která v tomto postupuje podle vlastních pravidel, která žalobce musel naplnit. Žalovaný vytváří naproti tomu vlastní hodnocení na podkladě svých úvah. Žalobce je praktikujícím křesťanem, chodí již dva roky pravidelně do kostela jednou za týden či 14 dní.
5. Z obsahu spisového materiálu, vplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-381/ZA-ZA11-ZA16-2017 ze dne 15. 11. 2017 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, neboť žalobce nebyl pronásledován ve smyslu zákona o azylu. ze dne byla zamítnuta.
7. Dne 29. 11. 2018 požádal žalobce znovu o mezinárodní ochranu. K žádosti sdělil, že je osobou bez státní příslušnosti. Cestovní doklad mu vzal převaděč v roce 2017. Je ortodoxní křesťan, politicky aktivní není. Jako malý žil v Iráku, poté ve Velké Británii, Egyptě a Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Jordánsku. Neposedy před odjezdem pobýval v Jordánsku. Novým důvodem podání žádosti je, že v červenci 2018 konvertoval ke křesťanství.

8. Při pohovoru dne 29. 11. 2018 upřesnil, že z Jordánska odjel jako osoba bez vyznání. Byl vnitřně muslimem, ale ne všemu věřil. Vadilo mu, že se v islámu ke všemu vážou povinnosti a závazky. Nebyl praktikujícím muslimem. S přítelkyní, která je křesťanka, mluvil o křesťanství. V Jordánsku je většinovým náboženstvím islám, moc jiných náboženství tam není. Není tam svoboda vyznání, je nebezpečné se vyjadřovat o náboženství. S přítelkyní o náboženství začal hovořit koncem květně 2018. Přítelkyně je ze Sýrie. Křesťanství není tak fanatické, je umírněnější, když někdo zhřeší, může jít ke zpovědi. K dotazu, zda musí ortodoxní křesťan dodržovat nějaké povinnosti, žalobce dělil, že některé věci se podobají islámu, např. být věrný, štedrý, mluvit pravdu. V islámu jsou ještě další povinnosti, které žalobci vadí, například nesmí muž chodit s dívkou, je zakázáno mít vztah před manželstvím, není svoboda volby oblékání, nelze pít alkohol, navštěvovat večírky. V křesťanství je možné, aby se např. v práci stýkali muži a ženy, v arabských státech to není možné. Ke konverzi ještě žádné oficiální kroky neučinil, chce vše učinit do 25. 12. 2018. Jde konkrétně o křest. Ten spočívá v tom, že člověka omyjí svěcenou vodou, a pak se stane křesťanem. Informace získává od přítelkyně. Byl již v katedrále sv. Petra v Brně. Myslí, že není třeba se na křest nijak připravovat. Není v kontaktu s žádným duchovním. Ještě se nerozhodl, ve kterém kostele by se nechal pokřtít. Čte bibli v arabštině. Neví, jak se bible dělí. Porovnává ji s islámem. Zná jméno jedné postavy – svatého (Johanna – to je arabsky, v češtině překlad nezná). Byl zodpovědný za Marii, byl to muž. Marie je matka Ježíše. Sám víru aktivně nepraktikuje. S přítelkyní byl několikrát v kostele. Umí se pokřizovat, jde o svatou Trojici – Otce, Syna a Ducha Svatého. Mnoho věcí z křesťanství zatím nezná. Kdyby se vrátil do Jordánska jako křesťan, byl by to problém, byl by ohrožen od státu i rodiny. Muslim nesmí konvertovat. Zatím o konverzi řekl několika přátelům a ti to nepřijali dobře, rodině to ještě neřekl. Vnitřně cítí, že je křesťan. Kdyby ho někdo ve vlasti prozradil, mohl by mít velké problémy. Do Egypta (již není student) ani Iráku (je tam válka) se vrátit nemůže, rodiče žádali o azyl ve Finsku.
9. Žalobce dne 15. 4. 2019 předložil křestní list Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku ze dne 21. 1. 2019 dokládající křest dne 24. 12. 2018.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
12. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřípustná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
13. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má*
Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

14. Podle § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
15. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
16. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu *původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
17. Soud úvodem poznamenává, že s ohledem na skutečnost, že žalobce je osobou bez státní příslušnosti, postupoval žalovaný podle zákona o azylu tak, že hodnotil azylovou relevanci situace žalobce ve vztahu k zemi posledního trvalého bydliště žalobce, kterou bylo shledáno Jordánsko. Podle § 2 odst. 1 písm. n) zákona o azylu je *státem posledního trvalého bydliště stát, ve kterém osoba bez státního občanství před vstupem na území pobývala a vytvořila si k tomuto státu vazby trvalejší povahy.* Žalovaný ve svém odůvodnění rovněž poukázal na skutečnost, že současná žádost žalobce je druhou v pořadí, jde tedy o opakovanou žádost.
18. Soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru: „*Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.*“
19. Ve zde řešené věci bylo s ohledem na citované závěry na místě, aby žalovaný posoudil důvěryhodnost žalobce týkající se jeho konverze k pravoslavnému křesťanství a aby v návaznosti na výsledek tohoto posouzení zjistil, zda by žalobci mohlo jako konvertitovi v Jordánsku hrozit pronásledování či vážné nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Podstatou sporu v dané věci je posouzení důvěryhodnosti žalobce. Pokud není žalobce důvěryhodný ve smyslu jeho azylového příběhu – konverze k pravoslavnému křesťanství, potom je nadbytečné se zabývat otázkou možné újmy při návratu do zemi původu, neboť pokud jeho konverze není věrohodná, neosvědčil, že přestoupil na jinou víru, tudíž mu újma v zemi původu z důvodu víry vzniknout nemůže.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

20. Žalovaný se skutečnostmi ohledně důvěryhodnosti výpovědi žalobce zabýval a na straně 11 svého rozhodnutí, kde uvedl, že na základě jeho posouzení dospěl k závěru, že pokud není možné považovat výpověď žalobce ohledně jeho konverze z islámu na křesťanskou víru za věrohodnou a žalobce není možné považovat za konvertitu a křesťana, z čehož logicky vyplývá, že žalobci v případě návratu do země posledního trvalého bydliště v této souvislosti naprosto nic nehrozí.
21. Co se týče posouzení důvěryhodnosti výpovědi žadatele o azyl ohledně jeho konverze z islámu na křesťanskou víru, lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, dle kterého: „Pro posouzení věrohodnosti tvrzení, že žadatel o mezinárodní ochranu byl pronásledován z důvodu konverze ke křesťanství [§ 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu], by se měl správní orgán zaměřit při výsledku žadatele zejména na: (i) posouzení života žadatele před konverzí, (ii) samotnou konverzi, (iii) zhodnocení konverze žadatelem, (iv) žadatelovu znalost nového náboženství a (v) náboženskou aktivitu žadatele. Závěr opřený výlučně o dílčí mezery ve znalosti křesťanské věrouky zpravidla není dostatečný.“
22. Soud v tomto rozhodnutí také připomněl, že: „rovněž Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval otázkou, jak je možné ověřit věrohodnost tvrzení žadatele, že je vyznavačem křesťanství a pro svoji víru byl pronásledován. Ačkoli míra znalosti křesťanské věrouky může být v případě jednotlivých žadatelů odlišná, neznalost Bible jako základního pramene křesťanství a významných křesťanských svátků vzbuzuje důvodné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení, že žadatel je křesťanem. Otázky ověřující základní znalosti nejsou při nedostatku jiných důkazních prostředků proto nemístným prostředkem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, č. 903/2006 Sb. NSS). Pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005 - 50).“
23. V daném rozhodnutí soud tato kritéria blíže konkretizoval a uvedl, že: „pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se tak měl správní orgán zaměřit zejména na: (i) posouzení života žadatele před konverzí, ke kterému se například vztahují otázky: Jaké bylo žadatelovo původní náboženství? Jaké mělo pro něj význam? Jak žadatel praktikoval svoji víru? Jak ovlivňovala jeho život? Jaký vztah měla k původnímu náboženství žadatelova rodina a společnost, ve které vyrůstal? Kdy začal uvažovat o konverzi ke křesťanství a proč? Proč pro něj byl islám nedostatečný? Sdílel s někým své myšlenky o křesťanství? Zná někoho, kdo rovněž konvertoval? (ii) samotnou konverzi, ke které se například vztahují otázky: Kdy, kde a jak se žadatel stal křesťanem? Z jakých motivů? Jak se seznámil s křesťanstvím a čím ho zaujalo? Jak se na konverzi připravoval? Jak dlouho proces konverze trval? Co pro něj křesťanství znamená? Jak ovlivňuje jeho život? Byl pokřtěn? Jak křest probíhal? (iii) zhodnocení konverze žadatelem, ke kterému se například vztahují otázky: Co bylo těžké na změně náboženství? Jak se přitom cítil? Jaké důsledky s sebou konverze přinesla? Jak na jeho konverzi reagovala jeho rodina, blízcí a společnost? Jak by mohl praktikovat křesťanství v zemi původu? Na koho se může obrátit, aby se mohl zapojit do křesťanské komunity v zemi původu? Dokázal by si představit manželství s křesťanem/křesťankou? (iv) žadatelovu znalost nového náboženství, jak ji dovodila i judikatura zdejšího soudu, například: Co ví o křesťanství? Jaký je rozdíl mezi křesťanstvím a islámem? Co je pro něj v křesťanství důležité? Zná nějaké modlitby? Kdo je Ježíš? Jaký s ním má žadatel vztah? Jak se jmenuje posvátná kniha křesťanů? Vlastní žadatel Bibli? V jakém jazyce a skrz jaká média přijímá žadatel nové informace a nábožensky se vzdělává? Kde v Bibli je možné číst o Ježíši? Jaké svátky uznávají křesťané? Zná žadatel uspořádání církve, ke které konvertoval? Zná

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žadatel jména některých duchovních církve? (v) náboženskou aktivitu žadatele, ke které se například vztahují otázky: Jak byl žadatel nábožensky aktivní v zemi původu a dalších zemích, tj. jak projevoval svoji víru? Jak často chodí do kostela a jakých aktivit církve se účastní? Jakým způsobem se účastní bohoslužeb? Účastní se jiných aktivit církve? Ví jeho rodina a přátelé o tom, že je křesťanem? Kdo jiný o tom ví? Zná nějaké křesťany v zemi původu a v České republice? Byl v kontaktu s křesťany v zemi původu? Jak by byl nábožensky aktivní, pokud by se musel vrátit do země původu? Co pro něj znamená misionářství? Vykonával někdy misionářskou činnost? Pokud by se vrátil do země původu, pokoušel by se o misionářskou činnost? Jak by popsal misionářskou činnost, tj. jakým způsobem by někoho přesvědčil? Zjištěné skutečnosti z jednotlivých oblastí by měl správní orgán posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, doplnit, pokud je to možné, o další důkazy (například výsledky jiných svědků, zprávy o situaci v zemi původu), učinit si úsudek o žadatelově osobnosti a teprve na základě všech těchto zjištění učinit závěr, zda je výpověď žadatele ohledně změny náboženského vyznání věrohodná.“

24. I ve zde řešené věci je podstatné, zda žalovaný postupoval podle nastíněných kritérií, tj. zda kladl žalobci vhodné otázky v dostačujícím rozsahu ke zmíněným aspektům týkajících se žalobcem prezentovaného náboženského vyznání a konverze. A dále, zda se odpověďmi žalobce na položené otázky adekvátně zabíral a na jejich základě dospěl k závěru, který řádně zdůvodnil.
25. Co se týče (i) *posouzení života žadatele před konverzí*, dotazoval se žalovaný žalobce při pohovoru na to, co jej ke konverzi vedlo. K tomu žalobce sdělil, že vnitřně byl muslim, ale víru nepraktikoval a ne všemu věřil, nesouhlasil především s některými povinnostmi, které jsou součástí islámské víry. Křesťanství je dle něj umírněnější. K ii) *samotné konverzi a iii) zhodnocení konverze žadatelem* žalobce uvedl, že s přítelkyní, která je křesťanka a pochází ze Sýrie, se začal bavit o náboženství v květnu 2018, konvertoval v červenci 2018. Do 25. 12. 2018 by chtěl učinit i potřebné oficiální kroky. Chtěl by se nechat pokřtít, ale zatím není v kontaktu s žádným duchovním. Žalovaný při pohovoru zjišťoval (iv) *žadatelovu znalost nového náboženství*, žalobce uvedl, že informace o víře postupně získává od přítelkyně, navštěvují spolu kostely. Neví, k jaké konkrétní církvi patří katedrála v Brně, ve které byl. Čte bibli v arabštině, neví, jak se dělí. Nyní ji čte a porovnává ji s islámem. Nečte ji každý den, aby mohl narazit na postavy, může říct pouze jméno Johanna, ale to je v arabštině. Je to jeden svatý. Marie je matka Ježíše. Nezná pilíře ortodoxního křesťanství ani pilíře islámu. K dotazu, zda umí nějakou modlitbu, sdělil, že se umí pokřžovat. Ohledně (v) *náboženské aktivity žadatele* žalobce uvedl, že s přítelkyní byl 4 krát v kostele, kde mu přítelkyně vysvětlovala, jak se modlí a co se říká. Kdyby se vrátil do Jordánska jako křesťan, byl by to velký problém. Byl by ohrožen ze strany své rodiny i státu (vlády). Konverze je v zemi zakázaná, kdo se narodí jako muslim, má žít jako muslim, nikoli konvertovat. S některými muslimskými kamarády mluvil o náboženství, konverzi nepřijali dobře. Řekl to sestřenicí, která s tím také nesouhlasila. Z rodiny to neví nikdo. V Jordánsku by o těchto otázkách nemohl mluvit. Zabití konvertitů z islámu v Jordánsku je dle něj správnou věcí. Nyní vnitřně cítí, že je křesťan, přesvědčuje jej o tom i vztah s přítelkyní.
26. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že tvrzení žalobce o jeho konverzi k pravoslavnému křesťanství a obavách při možném návratu považuje za nevěrohodná a účelově uvedená. Dle žalovaného lze ve výpovědi žalobce nalézt řadu rozporů. Žalovaný poukázal na to, že žalobci byly při pohovoru kladeny otázky na jeho náboženské vyznání a znalost křesťanské věrouky, přičemž z odpovědí vyplynulo, že žalobce rozhodně není křesťanem. Žalobce nemá podle žalovaného základní informace o křesťanské víře, věrouce a

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

o bibli. Podle žalovaného by osoba vyznávající křesťanství měla mít přesné informace ohledně náboženství. Žalobce nemá dle žalovaného ani základní znalosti. V průběhu pohovoru se snažil tvrdit, že čte bibli. O tom má žalovaný pochybnosti, neboť dle něj žalobce nezná ani základní členění této knihy. Na žádost, aby vyjmenoval postavy z bible, dle žalovaného uvedl, že tuto nečte každý den, postavy si moc nepamatuje, uvedl pouze jediné jméno – Johanna. Zmínil také Marii, o které ví, že byla matkou Ježíše. Dle žalovaného žalobce neví, na jakých pilířích stojí křesťanství, jakými zásadami se řídí. K dotazu, zda zná nějakou modlitbu, žalobce sdělil, že se umí toliko pokřizovat, což dle žalovaného nelze za modlitbu považovat. Žalobce nelze považovat za praktikujícího křesťana, když není s přítelkyní, tak dle svých slov víru nepraktikuje. O tom svědčí i jeho návštěvy kostelů, kdy měl navštívit katedrálu sv. Petra v Brně, kdy jej mě zaujmout její vzhled, neví, k jaké větvi křesťanství kostel patří. S přítelkyní navštívil dva kostely, názvy nezná.

27. Z uvedeného výčtu otázek kladených ze strany správního orgánu žalobci je zřejmé, že žalovaný žalobci položil celou řadu otázek za účelem ověření jeho znalostí křesťanské víry a jeho konverze k této víře. Zároveň se žalovaný vyjádřil k nově předloženému křestní listu, dle kterého byl žalobce dne 24. 12. 2018 pokřtěn. Dle žalovaného list o křtu pouze prokazuje, že došlo k formálnímu přestupu žalobce k pravoslavnému křesťanství, neboť v průběhu azylového řízení nebylo prokázáno, že by jej bylo možné považovat za autentického a praktikujícího křesťana, který by po svém návratu do Jordánka mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování kvůli jeho konverzi z islámu na pravoslavné křesťanství. Z výše uvedeného je patrné, že se žalovaný s křestním listem vypořádal a to řádně.
28. Soud má za, že potvrzení o křtu je sice relevantním podkladem o vyznání žalobce, nikoli však nevyvratitelným. Je v dispozici žalovaného, aby skutkovým zjištěním a racionální argumentací vyvrátil předpoklad konverze víry pokřtěného cizince na jinou víru. Ústavou garantovaná svoboda náboženství je realizována k ochraně jeho výkonu, nikoli ve smyslu účinků víry např. oblasti azylového práva. Přestože je víra nehmatatelná, jde o stav myslí věřícího, azylově relevantní konverzí víry nebude pouhé aktuální prozření cizince, že jeho dosavadní náboženské přesvědčení nadále neobstojí ve světle jeho přítomnosti na území ČR, zejména pokud zásadní ekonomická změna v jeho životě stojí za ledasjaké překročení vnitřních morálních limitů cizince. Bez ohledu na nehmotnou podstatu víry je nutné v azylovém řízení požadovat u konvertity určité „hmotné následky konverze víry“ a nikoli pouze rezignovat na přijetí tvrzení cizince o změně jeho nahlížení na svět nebo na předložení potvrzení o křtu. Odpovědi žalobce na dotazy žalovaného ohledně věrouky prokázaly, že znalosti žalobce o pravoslaví byly pouze na méně než základní úrovni (uměl se pokřizovat, věděl o Marii jako matce Krista, měl povědomí o zpovědi), že lze konstatovat, že žalobce neměl znalosti o křesťanství, natož o pravoslavném křesťanství. Nejednalo se o dílčí nedostatky znalosti víry (viz. č. j. 4 Azs 71/2015 – 54). Přestože podstata víry jako takové nestojí pouze na znalosti pravidel a principů daného náboženství, je proces praktikování víry postaven na znalosti základních principů víry. Víra je tak nejen vnitřním stavem věřícího, ale i projevem vnějším, neboť věřící prostřednictvím určitých rituálů realizuje svou víru. Znalost principů víry je rozhodná zejména tehdy, pokud samotná okolnost víry zakládá určitá práva, zde právo na mezinárodní ochranu. Pokud by byla přiznána mezinárodní ochrana pouze na základě deklarace cizince, že konvertoval na víru v jeho zemi neakceptovanou, potom by proces řízení o mezinárodní ochraně byl irelevantní a institut mezinárodní ochrany by se stal pro určité země nárokovým právem jakéhokoliv příslušníka dané země. Náboženství, resp. víra v určité symboly a hodnoty s tím spojené, je dlouhodobý Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

proces, který nelze omezit pouze na uvědomění si cizince, že nadále hodlá vyznávat jiné náboženství.

29. Mizivá znalost pravoslavné věrouky žalobce neodpovídá ani jeho tvrzení, že „v květnu začal mluvit“ o náboženství s přítelkyní. Je velmi překvapující, až křest zpochybňující, že křest proběhl dne 24. 12.2018, jestliže žalobce měsíc před tím při pohovoru prokázal neznalost základů víry a nebyl v kontaktu s duchovním, neboť podmínkou k přijetí křtu je, že budoucí pokřtěný (katechumen) musí vyznávat to, v co věří církev provádějící křest. Proto křtu předchází déle trvající proces, při kterém lze zjistit, zda žadatel o vstup do církve pravidla církve a hodnoty víry skutečně akceptuje. Takové zjištění o připravenosti katechumena se stát členem Kristovy Církve je vyloučeno za jeden měsíc. Obvyklá doba přípravy dospělého na křest (katechumenátu) je jeden rok, nejde-li o akutní ohrožení života, což zjevně nebyl případ žalobce. Pochybnosti o provedení křtu jsou natolik silné, že žalovaný měl učinit dotaz nejlépe na příslušnou církev, zda a za jakých okolností křest žalobce proběhl.
30. Soud ve shodě s žalobcem má za to, že křestní list žalobce je „pouze“ formálním dokladem o provedení křtu, se kterým je spojen předpoklad, že pokřtěný je věřící. Takový předpoklad je však vyvratitelný, jak učinil řádně žalovaný se zřetelem k absenci žalobcových znalostí o pravoslaví. Žalobce při pohovoru sice uváděl, že jeho povědomí o víře se postupně vyvíjí, ale v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl jeho tvrzený vývoj nanejvýše v počátku, a naopak tím prokázal zjevnou účelovost jeho tvrzení a tím i nevěrohodnost žalobce jako takového, která však má účinky i pro další období jeho případného následného vývoje ve víře. K případné námitce, že konec pobytového oprávnění žalobce vylučoval nadále čekat, až bude vývoj přijetí víry ukončen (nikoli pouze formálně pokřtěn), lze uvést, že účelem poskytnutí mezinárodní ochrany není nahradit pobytové oprávnění, ale poskytnout ochranu osobám, kterým hrozí újma v zemi původu z důvodu jejich víry v době rozhodování žalovaného. Pokud žalobce v danou dobu neměl ukončen „proces přijetí víry“, nepraktikoval pravoslavnou víru, nemohla mu vzniknout újma z důvodu jiné víry v zemi původu.
31. Přestože žalovaný dospěl k závěru o nedůvěryhodnosti žalobce ohledně jeho víry, zaobíral se, dle soudu zcela nadbytečně z důvodu nevěrohodnosti žalobce, situací v Jordánsku, ke které si obstaral odborné zprávy týkající se situace v zemi. Jedná se o obvyklou praxi žalobce, kterou lze pochopit v hraničních nebo sporných případech, v ostatních případech zakládá určitou zmatečnost odůvodnění. Pokud bylo prokázáno, že žalobce není konvertita, nebyl důvod zjišťovat postavení konvertitů v zemi původu žalobců, neboť tím žalovaný zjišťoval okolnosti bez vlivu na postavení žalobce.
32. Jelikož žalobce nebyl konvertitou a nadále ani není z důvodu jeho nevěrohodnosti, se soud nezabýval žalobními námitkami ohledně možné újmy navráťivšího se konvertity do Jordánska, neboť tvrzená újma hrozící konvertitům v Jordánsku žalobci vzniknout nemůže, jelikož nepřistoupil na jinou víru. Závěr žalovaného o hrozící újmě konvertity v Jordánsku je bez relevance pro případ žalobce, lze se pouze ztotožnit s konečným závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do země původu (Jordánska) nehrozí újma z důvodu jeho náboženského vyznání, neboť jeho náboženské vyznání je totožné jako v době vycestování.
33. Z důvodů shora uvedených soud žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 8 s. ř. s.).
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. 5. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.